

Serfőző Simon

Ha mégis

Felöltözöm mennybe, földbe,
s kiállok a mindenség elé.
Megismerhet isten, ember.
Arcom körben a messzeség.

Ti nem vesztek észre mégsem.
Háztorlaszokat láttok,
ágakat: repedéseket a távolságon,
villámlásokat éjjel,
mintha a honfoglaló magyarok
nyilait látnátok,
ahogy élesen átsüvítenek az égen.

Pedig tudhatnátok,
ha eső zuhog,
bánatok igavonójáról,
rólam szakad a verejték.
Föld ha megreng,
minden erejét mélynek,
indulataim megérezhetnétek.

Szavaim kihallhatnátok
a neszező zajokból,
lélegzetem a ziháló szelekből,
lábnyomom a caplató Nap.
Az eget, földet nézzétek,
ha engem mégis
látni akartok egyszer.

Nincs hiány

Nincs hiány árulóban.
Pribékek is akadnak.
Kerülködik vasszeg is.
Kalapács gyancsak.

Van fa keresztnek is,
s aki majd mossa kezét.
Már csak Krisztus kellene,
hogy felfeszíthessék.

Ami örök

Ami örök, a mulandóval
nincs mit egyezkedjen.
Ne alacsonyodjon le hozzá,
annál rátartibb legyen.

Húzza ki magát,
nem mint a kivagyiság,
hanem jövőt bízón,
s alázattal mindenek iránt.

Sebestény-Jáger Orsolya

Őszi imádság

Engedd látnom a vadgesztenyefákat:
lombjaik között elszunnyad a bánat.

Engedd tudnom: ott ahol én lakom,
letérdel a csönd az elárvult gallyakon.

Míg haza baktatok az árnyas fák alatt
a kitérült világ már mögöttem marad

és köröttem puhán nyújtózik a reggel,
engedd meglátnom gyermekszemekkel

a szépet, mely útra kel, s kitölti a teret.
- a hársfák tudják, hogy így rendeltetett -

míg meglátjuk újra pazar színein át
a teremtett rend tiszta alázatát.

Ádám

(1 Móz 3,21)

Tövises föld fölé hajtom a fejem;
vad és kietlen, csak bogáncsot terem.

Nyögve túrok a vörös agyagba,
fájdalmam vetem bele a magba.

A kertet el kellett hagynunk. Íme,
nincsen már út, mely visszavinne.
Bezárultak mind a fénylő körök,
a számkivettetés mostantól örök.

Tudom: igazad van, így kellett legyen,
mégis gázolnék a kínzó emlékeken,
odébb söpörném, mint halott avart,
lázadó énem, ki egykor mást akart.

Mély ez a csönd. Lehajtom a fejem,
fojtogat a sírás, látod, emlékezem:
midőn Éva súgta: hideg lesz a házunk,
Te bőrruhát adtál, hogy ne fázzunk.

Érdes tenyérrel simítom e ruhát,
pajzsomnak látom könnyeimen át;
tudom nem hagytál végleg magamra.
Föltekintek a kósza csillagokra.

Bár tövises föld fölé hajtom a fejem;
megsimogatom, pedig bogáncsot terem,
már nem zokognak alattam a rögök.
Élni tanítasz. Kegyelmed örök.

A kánai menyegző

(Jn 2,1-12)

Borunk elfogyott a fakó kupából,
földre szegett arcunk a szégyené,
mint a vándor, ki lépteit sem látja
borongó útján immár az ég felé.
A lomha falak közt elhalkul a dallam,
tétova táncunk mindinkább csöndesül.
A zárt ajtón át betoppan a bánat,
mint kéretlen vendég, s a földre leül.

Ám csorba hitünkkel dacolva mégis
valami kezdődik, s nem ér többet véget,
csak nézi Őt Mária időtlen szemekkel:
„Bármit mond nektek, megtegyétek.”
Kána fölött majd átsuhan az idő,
s a múlttá lett menyegző titka rejtve van,
de színültig Te töltöd kőveder szívünket
a legtisztább ízzel, mely létezik, Uram.

Mi Atyánk...

(Mt 6,5-13)

Úgy éltünk Körötted, mint megfáradt vándorok,
s mint vízen a fény, ha térdre hull,
végighullámzott szívünkön a csend,
az áldott és a szent, szavadra válaszul.

Soha senki nem beszélt még így,
s mi gyermekké lettünk, hogy titkaid fonalát
felfűzzük hitünk védtelen ágára,
mint levelük ölelik a vénséges olajfák.

Majd ránk borult az alkony, felfénylett az ég.
Te álltál a hegyen, mint örök jelenés.
Fölénk magasodtál - kitágult a tér,
csak tágult időtlen, mint végtelen szívverés,

mi tudtuk, hogy igaz e múlhatatlan perc,
és hittük, hogy valóság vár majd odaát,
mert Isten hajolt le Benned a szívünkig,
s Te elmondtad értünk a legszebbik imát.

Visegrádi emlék

Nekem sokat jelentett
a kanyargó idő a kőrisek alatt,
hol csöndes forrás vizén
sodródott át a pillanat.

Szép volt az esték
magába forduló, halk nesze,
míg titkot vont közénk
az éj évgyűrűs erezete.

Sokat jelentett a szó,
halkan hullt, mint októberi esők:
Még visszatérhetnek Hozzád
a messzire tévedők.

Vándor évek

Bocsásd meg vándor éveim.
Sok volt. Messzire vitt.

Jó lenne lábadhoz kuporodva
hinni: ott vagyok megint,
hol gyermek énem lobbant
huszonegy évemmel,
a lappangó sötétet űzted el
egy régvolt áprilisi reggel.

Messzire kellett tévednem,
hogy értsem: e vándorlás mit jelent,
és sokáig kellett sírnom,
mikor megértettem hűségedet.

Csönd-vers

Az időtálló csöndek beszélni tudnak,
mint evezőt csobbant lomha víz,
vagy madarak tollán, ha éj csitul
s ki-bejár csőrükön az álom-íz.

A remény szótalan szirtjein
lábaim lóbálom a mély fölött,
mint zegzugos szoba olyan vagyok,
szárnyukat bontják bennem az ablakok.

De tudom: Te csöndben érkezel,
elapadt forrásim felfakadnak,
útnak indulok, mint ébredő folyó,
s Te medret adsz bennem minden szavadnak.

pléhkrisztus

(Kondor Béla képe alá)

a kékre hámozott ég alatt
kimarjult mozdulat:
rozsdaszín foltokban
az Ember fia - - -

békétlen testek korróziója
vadvirágot szül az eleven
hús helyén: akaratos
vér-illatút - - -

belül vagy minden körön

belül vagy minden körön
– kagylóba rejtve a gyöngy –

hited börtönében élsz
megbéklyóz legyőz a félsz

suhan egy madár csapat
szellő viszi álmodat

lágyan ring felhők között
– csak a hallgatás örök

némán is foganhat átok:
tagadd meg ezt a világot

Pozsgai Györgyi

Növény-drámák

Aranyeső-lomb –
benne bújó fájdalom,
végső lángolás.

*

Nárcisz-szívedben
otthonra találhatok?
Jaj, ne válaszolj!

*

Törnek a gallyak.
Megkérgesedett emlék –
sírnek a nyírfák..

*

Jácint szórja a
megbékélés könnyeit –
rózsaszín álom.

*

Sárga virág-láng
lobban az arcom előtt –
visszalök hozzád.

Múlóban

Őszt idéző szél.
A kegyetlen viharban
messzire sodródsz.

Elszáradt virág.
Meddő földbe hullnak már
múltunk magvai.

Fák koronáját
haragod tüze tépi –
tovarebbentem.

Távoli kertben
madarak csipegetnek.
Engedj be, kérlek!

Öregedés

Telnek az évek.
A kutya sem ugrik át
kerítéseket.

Földre hajló ág
nem ringat madárfészket;
levéltelen lét.

Megérett a Nap.
Mindent lát a hegy mögül;
alkony közelít.

Lassul a mozgás.
Távolodunk egymástól;
Csillagközi lét.

Múlt múltása

Leszakadt rólam
a múlt – emlékeimmel
háttérbe simult.

Nem ragyog többé
letépett glóriája –
sorsomba égett.

Lezárt világom
súlyom... szárnya nehezül,
látása ólom.

Vihar sodorta
fészek-álom – helyemet
sosem találok.

Kiüresedett
régén a múlt szobája –
kifosztott Éden.

Idéző

Festékek keveréke
csordul a tájra,
batikolt selymet
hullámoztat a szellő –
bordón-sárgán
ragyogó levelek
kavarognak a
lábam alatt.
Bennem neszezik
elmúlt ősök
fény-csobogása.
Emlékek sziluettje
tapad a világra.

Fazekas József

Szelídülj kezünkhöz

Üres a teknő
minek a kendő
ordít a bába a gyerek után

minden nap eső
szánj meg teremő
bajolunk itt a régi portán

mennyi szakértő
szinte rémisztő
egyik a másikat írja felül

égj ki képernyő
ég föld levegő
oldott kezünkhöz szelídülj!

Alföldem

A fecske a gólya a cinke a gém
az árpa a búza a rozs és a fény
kazlakban áll a kicsévelt meleg
a közel a távol átölel szeret

kolompok kutyák vadszelíd szemek
virtusok adomák illatos levesek
ami tövestől lelkestől itt maradt
élteti bennem a phónix madarat.

Roskatag alma

E roskatag alma
csupa szín és vágy
mindenét a nyárnak
kamrám jól bezárd
megszaggató téiben
mindenem legyen
koldusnak vigasz
bajra kegyelem.

Hétfelől

Rozsdás roncsgyár
és mennyi gyom
a szél is menekül
nem úgy dalol
itt maradtunk
ki oldoz végre fel
itt megadta magát
a történelem
ránk számol az idő
s elfordítja arcát
magad vagy magaddal
vesztes sorskovács
szégyenükben éjig
nőttek az ecetfák
lelkeink hétfelől
fölszegeződve
a Golgoták.

Hajdan

katonavonatok
robogtak erre,
megrakodva: reménnyel,
halállal.
Mogszeppent arcú vitézek
lelküket még beültették
a tájba;
szívüket soha
nem dobbanásra.
Rügy robbangat az ágak
csúcán,
fényesednek a hajnalok,
repülő húzza
följebb az eget
s szárnyával lökdös
egy csillagot.

Majd eljön

Majd eljön
egy pohár vízben
a hallgatás parazsán
fölizzó csöndben
az egyforma napok egyikén
egy nem várt délután
privát percén
a semmiségekben
a tenger illatában
sivatagi szélben
kulcsolt kezek fészkeiben
majd eljön
Isten.

Hegyoldal ferde fák

(frontharcosok emlékére)

Hegyoldal ferde fák
a szelek
miért kiabálnak
rád és rád
tartjátok a völgyet
mint hajdan nagyapáink
a frontvonalon
tartjátok a görgeteget
a bajban ne legyen
nagyobb bajom

hegyoldal ferde fák
sűrűk mélységek jajgás
csonkán is álljátok
ellenét a szélnek
csapjon tüzes ménkő
tomboljon fürgeteg

ott lenn a völgyben
egy cserépből
rózsaszín tenyérben
nap bélelte réten
ráncos reményben
ferde fák
él az élet.

Csontos Márta

Kötődés

Nem sokat tudok arról, hogy
mikor számítok nálad eleven
objektumnak, s mikor vagyok
emlékmű, mely már csak látomás
az elme szobor-parkjában, csak
másnapos jelenlét, melynek
észleléséhez nem kell a szem,
elég a *látó* hangtalan jelzése.

Nem tudom, mikor gyúrsz
papírmásét eltévedt dalaimból
az Énekek Éneke utolsó lapján,
ahol az összetartozás fonalát
elszakítja kezemből kicsúszó kezed,
nincs irányjelzőm a magányban , nem lehet
az utazáshoz a koordinátákat kiszámítani,
a hajók alatt kiszáradtak a tengerek.

Közeledik felém az időn túli
világ, ahol már elveszti jelentőségét
az alanyi és tárgyas ragozás, ahol
mindegy, hogy várom a csendet, vagy
a csendre várok. Szétosztom küldetésem
maradékát, hogy senki ne érezze, hiába
gyűlt össze a vendégsereg az utolsó vacsorán.
Tudom, részt vehetek utolsó árvaságom
beavatási szertartásán, ahol a szándékosan
nyitva hagyott ajtókon belépő kíváncsiskodók
empatikus közreműködésével elveszítem
láncaimat, csak azért, hogy árnyékod
testébe köthessem magam végleg.

Inoperábilis

Nyugodj meg, sűgom a
gondolatnak; még együtt
maradunk egy darabig,
hiszen nem tudom bűnösséged
bizonyítani, nem tudok
kiadatni ellened elfogató
parancsot, nem tudom
beadatni ellened a szérumot,
hogy soha többé ne gyere elő,
hogy ne újulj ki mint egy fekély,
maradj *subacut*, rejtett,
maradj csak egy potenciális
lehetőség, melyből szándékosan
kimaradok.

Nem akarom ajándékok
elfogadni, rosszindulatú
cukrosbácsi, vagy csak
követsz lopakodva, s próbálsz
elhitetni velem, hogy nélküled
nincs bennem értelem.
Túl sokat mérsz rám, te
kérelhetetlen, kétszínű, rossz
útra vonzó gondolat.
Kérlek, ne feszítsd elmém,
mint egy betörhetetlen vadló.
Úgy félek, hogy soha nem
térhetek ki előled, nem lehetsz
barátom, nem láthatlak
vendégül, csak próbálhatunk
úgy tenni, mintha nem ismernénk
egymást, de össze vagyunk nőve
örökre, mint inoperábilis ikrek,
akik fejszével közelednek fenyegetőn,
csak azért, hogy a végén az együttélés
kényszerében a fegyvert eldobva
átöleljék egymást.

Kőhajítások

A feldobott kő hang nélkül leesik;
nem protestál, nem méltatlankodik
a számára megalázó pozíció miatt,
pedig ő nem kívánczik a szédítő
kékségbe, nem akar megülni a szél
vitorláján, nem fordítja arcát a Nap
felé, nem akar a felhők mögötti
kamrákba benézni, a béke éteri
labirintusában nem akarja megzavarni
a halottakat.

Egykedvűen vonul a zuhanásra választott
légi folyosón, senkit nem tüntet ki
kegyeivel, csak küldetését akarja teljesíteni,
de nem szól senkinek megbízatásáról, nem
molesztál senkit jelenlétével ; nem akar
megdicsőülni, de halálra sem akar senkit
ijeszteni váratlan megjelenésével, csak csendben
megbújik a zöldben vagy a homokba ássa magát.

Engedi, hogy ismeretlen hangok vegyék
körül, de nem akar közjük tartozni, nem
mond köszönetet azoknak, akik magasabb
szférákba akarják juttatni, nem akar senki
kezébe melegedni, nem akarja elkötelezni
magát a magasság-mámor kedvéért, de
titkon, a szabadság-várásban olykor osztódásnak
indul egy hasonló torzónak ütődve, mert
titokban ő is sokasodni vágyik.

De nem akarja, hogy újra meg újra feldobják,
mert nem érzi a repülés örömét, csak arra
vágyik, hogy otthonra találjon a szférák seregében,
hogy végre apró darabokra szakadjon, s vissza
fogadja a Hegy Ura egy új metamorfózis reményében.

Én is egy feldobott kő vagyok, ki nem akar visszaesni,
mert nem tud sokáig ott maradni, ahol nincs
kijelölt helye.

Erdei-Szabó István

Sehova

Elbújni már soha, sehol, sehova.
Sem a berekesztett ég
kárpit-mosolya,
sem a csönd mélybarna barlang-tava,
sem a felnégyelt égtájak
röntgen-tavasza.
Csak az átvirrasztott éjek
égett szurok-szaga,
amint elsuhan fölöttünk
egy szárnyaszegett madár
felnyalábolt égi lábnyoma.

Május

Lobog a fűben a Zöld.
Derékig ér a csönd.

Lobog a szívben a szerelem.
Sóvárog utánad a kezem.

Akár a fűben a zöld,
a kezdetre emlékezem.

A Teremtés és termés mítosza
ez rég mindenkben.

Május van. Zöld lobogás.
Függőleges öröm a fűekben.

Megérint újra. Ki tudja,
hányadszorra ez az ünnep?

Jó lenne megőrizni télire,
mint a szilvalekvárt,

ezt az áldott lobogást,
akár a mézben sárgálló csöndet.

Szomjúság VIII.

Elmész. Még hallom a hangod.
Sóvárog érted a kezem.
Csiklandozza orrom
nyári széna- és gyümölcsillatod.
Jeleket hagysz az időben.
Szemed sarkában, szád szögletében
pajkos-huncut, szökevény mosolyok.

Egy diófa árnyában

Zöld lélegzet.
Tüdőt tisztító tágas tér.
A szomszéd diófa-árnya alatt
minden élőlény elfér.
Hatalmas ágai az égig nőnek,
lombjában – a fészeknyi csöndben –
rigó és pinty éneke kél,
s valami ős-nyugalom hull vissza rám
a júniusi rekkenetben,
vizek hűsítő csobbanásaira ébrednek,
s tanulom az Emberséget újra magamnak
a délután bóbiskoló fényénél.

Gazdátlan sikoly

Álmaim meggyötörnek,
hanyatt döntenek.
Fekszem csak az álom
koporsódeszkáira
szögezve,
fölfeszítve a Lét
és Nemlét közt
libegő függőhíd
súlytalan rácsaira.

Lassan elmerülök
az álom keszonkamrájával,
nem tudsz már Te sem
kimenteni:
örökké csak ezek az előre
rögzített borzasztó és vérforraló
álomképek, az állandó gyötretés –
már itt is
egy újabb kép
lassan előmbe s elmémbe
villan fenyeget a kés élén
egy gazdátlan sikoly

M. Fehérvári Judit

Világnak végein

Az útkanyar kukoricásainál
akácok rázzák lombjukat,
a földből kibújik egy biciklinyom,
fölötte lovasszekér röpül,
s még azt is tudod, a bakon ki ül.
A régiek még élnek, szívből kacagnak,
emlékeznek, érzékenyülnek.

Látod egykori szerelmed,
ki dúdolva tereget
és kiakasztja az eget a vén platán fölé,
melynek ágai között vidáman ugrál
egy piros csőrű villanás.
Gyermekként sóvárogva nézted a kamasz leányt,
ahogyan boldogan fut egy lepke után,
ekkor még megszólítani sem merted,
csak, mikor a hold beköszöntött ablakod
ajtáján, akkor formáltad mondatokká szavaid, hogyan is kérdezed majd
másnap tőle az iskola után,
közelről is érintette-e a pillangó szárnyát
vagy csupán őt is megrészegítette
a lobogás: a szárnyalásé és a szívé.

A felnőtt férfi ma már érti az éjszakát,
de néha mégis ott retteg benne a gyermek,
pedig nyár van és dél
a felhőkön harangszó hempereg,
a fűszál hegyén ismerős hangya
nyújtózik ismét, hogy égre másszon.
Éppen úgy próbálkozik, mint régen,
s ugyanúgy föladja.
Ez is egy apró, megvalósulatlan álom.

A horizont, ki érti, de itt a legszebb
Hetedhétáron,
s hol kicsit dúsabb a gaz, ott élt a baromfi,
egy kicsit hátrébb malacok kurjantották
el a reggelt, ha a kakas valamiért éppen
rekedtre énekelte a késő délutánt,
Édesanyád mindig is féltett, nehogy
az ólba beess, s a kocák megegyenek,
Édesapád egyre csak mosolygott ezen.

Ők még meszelt falba égett
emlékek alatt vályogtetoválásokkal
álmodtak, ha a gyermekkor néha
vendégségbe érkezett a házba,
s nehéz volt az út, hiszen
ritka nádon át talpukat megsebezte
a tarló, de mégis visszataláltak,
mert a padláson maradt
duplaágy csodaszépen visszavarázsolta
szerelmük hőskorát, s Téged, az elsőszülött
Fiút.
Égjáró madár ma e táj, s Benned hinti széjjel múltadnak minden zálogát, a béke
bársonyos harmatát.

Őszi szonáta

még fényeket szikráz
de vénül a táj
szalmát báláz
a szél s az elejtett
szálakat égbe röpíti
lenn az avarban
piruló bogyók
csókolgatják a csöndet
s az ősz tubusából
buggyanó színek
keverednek az
ősi palettán
ám gyülekeznek a felhők
és az esőtől rozsdás
lombokat megcsípi a dér
esténként már
foga serken a fagnak
készül a tél de a dermedt
ágak kérge alatt lapuló
rügyekbe csomagolva
szunnyad a Zöld
a remény

Sziget

Egy szigetre vágyom, boldog hétköznapokra,
áram és telefon-nélküli korra, mikor kakasvekker ébreszt
petróleumlámpa fénye teszi égre az éj madarait,
és macska dorombolja szememre az álmot.

Egy gyümölcsillatú szigetre vágyom,
ahol hús vizekben ikrák gyöngysorai ragyognak,
s madarak röpte hímezi az égre : Béke.

Vágy ez, de nagyszüleim mesélték, volt ilyen és gyerekként,
nyaranta én is részese lehettem ezeknek, de akkor még
a Csodák napjaim természetes tartozékai voltak.

Ezért nem sokat tudok arról a korról, de arra emlékszem
mikor Nagymama és Nagypapa, mintha
vasárnap

misére indulnának, ünneplőbe öltözöttek, elmentek örökre.

Most, ami elmúlt, néha bekopog lelkeim ajtaján,
mely immár sohasem tárulhat ki teljesen, hiszen az évek
rozsdás zsanérjai nem engedik. Napról napra szűkül
a rés, melyen át visszanézhetünk.

Egy szigetre vágyom, pedig nekem is volt szigetem.

Ott jártam iskolába, ott érintett meg az első szerelem.

Azt hittem mindig úgy lesz. A láng nem pusztít csak
jeget olvaszt a szív körül. Ám minden beomlott, nincs idill.

PC, mobil, TV és a NET kényelme - akár használt autókat a sajtológép -
kockává nyomorít lelket és gondolatot s már annak is
örülni kell, ha az évszakok rendje néhány napra helyrebillen.

*

Ma barackot hoztak meg uborkát és árulták házról-házra járva.

Kérdezték, mennyit szeretnének, mert VALÓDI kertből való...

És akkor megláttam a szigetet, a gyermekkort, s megértettem:
legbelső énem történetem kezdetén maradt.

Valahol-Szigeten.

Vallomás

Arrébb tolom az eget,
így hozok Neked hegyet,
hogy rácsodálkozz,
hiszen imádod.

Arrébb tolom az eget,
mögötte Isten raktárára lelek,
mennyei kincsekre.
Eléd teszem az összest,
hogy akár egy sorskönyvből,
Angyalaidd röpülhessenek válladra,
hogy megvédjenek.

Visszahúdom az eget,
arcodat súrolják
a hatalmas Galaktikaszekerek,
nyomukban izzik a lelkem,
szád ívére mosolyt kovászol,
szerelmünk évről évre így lángol.

Most értem haza, a várost jártam,
nem mondom, hogy megcsodáltam
az új villamost, térkövet, szökőkutat,
inkább nevettem egyet, hiszen itt
születtem, s most a körutak között
néha eltévedek, de még van arról
sejtésem, melyik hova is vezet...

a puszták felől századok óta lappangó
homokot lobogtatva megérkezett a szél is,
de lehet, hogy éppen Isten jött el
álruhában, hogy végigjárjon egy újabb
Kálváriát, s elképzelje a modern
Golgotát, mi pedig minden nap hatkor
Feltámadunk az Időt elgörgetve
álmaink elől,
hogy bekeríthessük egymásnak
az új napot, az eljövendőt.

Végállomás

Hiányoznak az őszinte hegyek,
a sehova sem rohanó séták,
mikor a járás gyönyöre a lényeg,
mikor nem vágyom arra,
hogyan várjanak valahol,
előttünk utak, mellettünk fák suhannak,
és nincs tervünk magáról az útról.
Egy terv nélküli élet hiányzik,
amit csak Veled élhetek,
s mikor éppen süllyednem kellene,
azért is szárnyra kapok,
s albatroszként röppenek
az égbolt ereszéig,
ahol a felhők szélei ragyognak,
s egy régebbi repülés emlékeként,
de Melletted azt is tudom,
viasztól súlyosan sohasem hullanak
Ikáriába a tollak, s én nem Ikarosz vagyok,
de Te mégis valódi hős vagy, Daidalosz,
ki gyermekeként óv, s vigyáz rám,
akárhogyan is borul felettünk össze
a néha ragyogó, máskor meg haragos
ÉGBOLT.

Fecske Csaba

Filigránok

szépséges rózsza
mennyi tövis vigyáz rád
mégis elhervadsz

*

magányom sivár
tűzfalára róttam e
három néma sort

*

egyetlen levél
esett le s az egész fa
beleremegett

*

alszik most a nap
hát éber csipkebogyók
világítanak

Fürdőző verebek

verebek fürödnek
a szürke téli ég alatt
a libabőrös tócsában
vörösén bandzsít rájuk a nap
nagy hangja van örömüknek
elvesznek benne
a lopakodó kandúr léptei
egy toccsanás és -
verébnit nagyobb a némaság
a szürke téli ég alatt

Gondoltad volna

tudok rólad
mint cigarettaparázs
a füstől mely szürkén enyészik el
a semmiben
múltunk hamuját
láthatatlan ujj pöcköli a jelenbe
gondoltad volna
hogy ilyen egyszerű az egész

Kaleidoszkóp

verba volant scripta manent
mindenem veszendőbe ment
az idő mint a gyík oszon
anyám volt első gyilkosom

anyám volt első olvasóm
én most sírkövét olvasom
mindenkinek van (volt) anyja
halottja halhatatlanja

előtted megmászni hegy van
életed halál csak egy van
szíved mint ragacsos meggy mag
kiköpi az Isten megvagy

Isten engem csőbe húzott
gubbasztok bús bamba tűzök
elrepülnék ha volna min
de elaludtak szárnyaim

hunyorító kis lámpák égnek
mímelik a fényességet
az elmédre lyukat éget-
nek morcos kis semmiségek

hang-szilánkot szór a vekker
bezűzött ablak a reggel
az álom partjára úszva
lebegek mint a medúza

a percek orv haramiák
ollóját élezi a rák
hogy az idő fenekét kifúrja
s máshol kezdődjék minden újra

mondd meg hát édes Istenem
mi lesz veled mi lesz velem
ki nyalja meg a kezedet
ha kimúlt hűségese ebed

Vélhetőleg

szavak hiszékeny mostohája
elfoglalom magam
mások helyett akik
mással vannak elfoglalva
ha elhagyom magam
gyorsan utánam járok
a nyelvet faggatom
az útonálló szavakat
de nem adják ki titkukat
kérdésekre választ majd
véltetőleg csak az alkalomra
váró kínom ad

B. Tóth Klára

Pillérek íze

Hová tűnt a sok hajdani ereklye,
a méter-széles fafogú gereblye,
amivel apu vízből kikotorta
fél pár szandálom, és hol az a torta,
mit fiam készített húgának este
meglepetésként, szakkönyvből kilesve,
melyik lehet a legmodernebb design,
túl az építészet-vizsga optikán,
az ízekből rakott piskóta-pillér.

Hová lett a hús, mikor Miklós vízért
ment, hogy szomját oltsa, s elfelejtette,
a tarját hűlni a kútba engedte –
hová lett a vödör, hová lett Miklós,
s hol van Alaine, aki nemrég még itt volt,
kortyoltuk a kávé, tornácon ülve
s vizsgáltuk a térképet elmerülve,
merre visz útjuk; s hol a svájci rokon,
Jacques, kinek pincéjében Napoleon-
sisakot találtunk, s kamra hűvösén
felbukkant a régi kalapgyűjtemény,

hogyan neveltünk, mikor fejére tette
a mexikói sombrero, s pengetve
húrjait, elharsogott egy rancherát,
zsáknyi tüdejéből forró ének szállt
szíve hölgyének, hogy elcsuklott hangja,
de már fején kínai sáskalapja,
majd tizennégyes bőr pilótasapkát
húzott – favázás repülő divatját –,

s mikor davaj csaszit kiáltva toppant
elénk, tányérsapkás feje megroggyant
testére billent – a szíve vitte el,
nyugtatott az orvos, úgy megtelt örömmel,
nem fért több bele. – Hová tűnt a villám,
mi léket vert a tükröző pupillán,
hol kiáramlott szeméből az élet.
Visszavonhatatlan ízű ítélet.

Földanyák

Amikor az asszonyok minden szerda este
eljöttek a bibliaórára, egyesével
szállingóztak, mint az első hópelyhek,
frissen pasztázott fűzős cipőjüket
tétován húzogatva a lábtörlőn, mintha
kint akarnának hagyni minden
tisztátalant, hogy megtisztulva lépjenek
be Isten házába, az Áldás, békesség
úgy fordult ki belőlük, mint ásónyomból
az első krumplitermés, a gyülekezeti
terem kellemes melegében kieresztettek
az arcukra fagyott ráncok, homlokukon
elsimultak az ezeréves barázdák,
emlékek mélyszántásai, meleg földszagot
párologatott a bőrük, leeresztett
szemhéjuk alatt legendák
maradékait illesztgetve a Bibliához,
hátha megférnek egymással,
szálfaegyenesen ültek vállkendőjükbe
burkolózva az agyonkoptatott padokon,
dédanyáik fába vésett nevei fölött,
amiket hajdani udvarlóiak bicskája
őrzött meg a kései utódoknak, mikor
istentisztelet alatt végigmustrálva
a konfirmandus lányokat,
válogatták a családanyának valót –

kapálástól megkérgeződött kezük súlya
kiégett ölükbe hullott, fekete zsoltárukon
arany kehely, *e pohár az újszövetség
az én vérem által, amely tiérettetek ontatik*
teremnyi feketébe öltözött földanya
magába merülve töltekezett a Lélekkel.

Antal Attila

Félálom

Letúnt időket úsztat el az este
félálmot belső szemeid előtt
és másaid szilánkjai peregve
bizonygatják hogy éltél már előbb

török bazár sikátorából néz rád
szemeddel árnyad és siet tovább
peregrinusként vén küszöböt lép át
Tübingenben lábaddal egy diák

arcod zömök nomád hordozza körbe
kopár földjén füleddel meg viking
figyel hajója orrában a ködbe
és karoddal mindenkit csendre int...

s te átéled az elsodort időket
sorsod nyomán haladsz a múlt felé
s számot vetsz magaddal visszamenőleg
ki vagy ha vagy s ha csak leszel: mivé

Havak elé

Elhal a ködben a szó
fejhallgatókban zümmögnek a slágerek
magányt hömpölyget az utca
a hó-terhes ég alatt –
már nem ősz és még nem tél
köztes idő kietlen
soha jobb pillanatot az első havazásra
csak indulna már
növesztene pelyhekből erdőt körénk
ősi otthonunkhoz hasonlót
melyben kereshetjük
s megtalálhatjuk egymást újra

Anga Mária

Virágok gyökerei

Virágok gyökereiről
morzsolgatom a földet,
úgy kereslek téged, apám.
A nyár tikkadt levegőjében
lélegzeted után kapkodok.

Te már ismered az idők végezetét,
nekem csak az este jön el,
amikor a Napot elnyeli a forróság.

Dunnáimat a felhőkre terítem,
párnát is teszek mellé,
hogy fent a lélek magasában,
ahol az eget az imádság tartja,
végleg megpihenhess.

Hiányzol

A készülődés marad
az indulás helyett,
csak az évszak nélküli
téboly, kint a kertben.
A bevetetlen ágyra
szakadni kezd a hó, valaki az
ajtó előtt áll, szólna,
de aztán csak kezével int,
óvatosan, bizonytalanul,
hogy ne vegye észre senki.

Az ablakszélek hasadékait
vastag por takarja, világűrhamu.
A madarak vándorrepülése kalitkába
zárva. Az ajtó előtt állok.
A bevetetlen ágyra szakadni
kezd a hó. Szólnék, de aztán
csak a kezemmel intek,
hogy ne vegyen észre senki.

Bozók Ferenc

Jónás próféta panasza

Jahve, sikítva kiáltok!
Vad Ninivéd nekem átok!
Hadd legyek én renegát rab,
küldj oda mást, aki bátrabb!
Rejts valahol, valamerre,
nem vagyok én ügyes erre.
Csósz legyek én, vagy a csordás,
éjjeli őr, vagy a portás.
Adj legelőt, meg a csordát,
enyhet adó szikomorfát.

Ha meghalok

Visszkapom feledett
régi kamasz fejemet.
Isten a kertkapunál
várakozik, hazavár,
és ki-kinéz, toporog,
hogy jön-e már a konok
rossz fia, durca-gyerek?
Integetek, sitetek.
Vígán elébe megyek.
Visszatinédzseredek.

A bánat folyosója

Isten fogja kezem, majd finoman húz,
s közben tán valamit súg a fülembe.
Kell ez a néhány lépés szomorúság.
Isten tudja, de én is, mire jó ez.
Többé nincs panaszom, nincs zokogó vád.
Csendben járom a bánat folyosóját.

Füzesi Magda

Holt idő

Egy öreg házban járok hallgatag,
levendulázás, szüette szekrények,
kisasszony-illattal álmodó képek,
s a falon túl elátkozott patak.

Fordul a kulcs a rozsdás, régi zárban,
fiókok mélyén holt idő lakik.
Ébred a péntek, elvisz valakit,
és megfürdik egy macska lábnyomában.

Mérleg

Hidegkék cégtábla alatt
Kis öregember kis kalapban.
Fogatlan száján a szó csattan:
Fogatlan száján a szó reccsen:
Valami végleg elveszett
a kolozsvári szürkületben.

Külvárosi anziksz

A hagymaszag a fél gangot belengi,
Vanitatum vanitas a semmi,
A fal tövében salétrom virít,
S egy kopott pólón egy szó: Detroit.

Jókai parolája

Harmatgyöngy réteken
selymek suhogása
két délibáb,
jó Móricom,
ismerem holdjaidat.

Szilfidek
melosz-éjszakákkal
méri a mérhetetlen,
köddé vált időt.
Delej a lét,
megidézem
békefi-lelked
és megbocsátom a halált.

Johanna

Johanna fáklya. Felragyog.
Fehér testén füst kanyarog.
Madárhangja messze sikolt,
s míg felszívja a hús szagát,
beleremeg a hold.

És hull a földön a napra nap.
Szánt, hogyha kell, vet és arat
a nép. A szélben megfogószik
kemény talpával. S megmarad.